

האיראני כחליין, ומוחים נגד הוצאתם להורג של סופר ובמאי באיראן. היה זה כאשר נשיא גרמניה המערבית, ולטר של, ערך קבלת-פנים רישמית למשי-תתפי הפסטיבל, במסיבת-גן. חברי המישי-חות השונות, עברו על פניו ולחצו את ידיו בשרשרת. והנה, כאשר הגיע תורם של השחקנים הישראליים, זאב ברלינסקי וראובן בריותם, ללחוץ את ידו של הנשיא הגרמני, הפכה לפתע לחיצת-היד הפור-מאלית שיחה ידידותית שארכה חצי-שעה.

בריותם היה אולי היחיד, מכל האורחים במסיבה, שהגיע אליה ללא עניבה. כמה פקידים רמזו לו שאין זה נאות לפגוש בצורה כזו את הנשיא. אבל אחרי כמה דקות הסתבר כי בריותם צדק. של סבל אף הוא ממזיגה-אוויר החם, ובראותו את בריותם ללא עניבה, הסיר גם הוא את שלו ופרס את כפתורי צווארונו.

צלמי העיתונות וחטלוויזיה, שראו את של פורץ בצחוק אריך למישמע סיסוריו של בריותם. מיהרו להנציח את האירוע. כאשר נפרדו השניים סוף-סוף שאלו עי-תונאים: "על מח דיברתם כליכך הרבת?" "סיפרתי לו בדיחות", השיב בריותם.

בחוצפה הצברית שלו, לא היסס בריותם לדבר אל הנשיא הגרמני כשווה אל שווה. "שמעתי שגם אחי שייך למיקצוע שלנו", אמר. (ולטר של נודע גם כחובב שירה. תקליט בביצועו הוא כיום רבי-מכר בגר-מניה). "כן, אבל אני זמר, לא שחקן..." התלוצץ של.

"על זה יש לי בדיחה נהדרת", אמר לו

הוא הצחיק, הוא חיבק, הוא השתולל - וברלין המערבית השתגעה ממנו

ראובן בריותם מספר בדיחה, כדרכו בפסטיבל, והי-שחקן קירק דאגלאס פורץ בצחוק. במסיבה שערכה המישלחת האמריקאית לרגל הצגת סירטו של דאגלאס, אנשי החוק, בפסטיבל ברלין. משמאל: איש מערכת העולם הזה, אלי תבור, בתמונה למעלה מימין: בריותם חברת השחקנית האנגליה או הייוד באחת ממאות התמונות שלו עם חתיכות משגעות.

קירק דאגלאס

העממית, קוראיה הצפונית, גרמניה המזר-רחית, וברית-המועצות - שמעולם קודם-לכן לא השתתפה בפסטיבל ברלין - לשלוח סרטים ומשלחות.

נוסף לאלה נטלו חלק בפסטיבל עוד כחצית-ריסר מדינות קומוניסטיות, כמו הונגריה, פולין, צ'כיה, רומניה, יוגוסלביה, ובניגוד למה שמתרחש בפורומים בינלאו-מיים אחרים, לא התנגדה אף אחת ממדינות אלה להשתתפות ישראל בפסטיבל. עצם העובדה שדגל ישראל התנוסס בצד דיגלי סין האדומה וברית-המועצות בכל רחבי ברלין, היה הישג בפני עצמו. אבל איש אחד הפך את ישראל מעצמה בעולם-הקולנוע הבינלאומי: ראובן בר-יותם, בדמותו של הסוואר הסלונקאי.

בדיחות בשרשרת

דכל החל כבר בימים הראשונים לי-פסטיבל. המארגנים הגרמניים חששו במיקצת מתגובותיהם של הערביים הרבים שהוהים בברלין, ומהפגנות של השמאל הקיצוני, כנגד השתתפותה של ישראל בפסטיבל. משום כך הם השתדלו להצניע את הנוכחות הישראלית, ככל האפשר. להפתעת הכל, הפכה דווקא ישראל המדינה המדוברת בפסטיבל, אם היו הפגנות, הן נערכו דווקא נגד האיראנים שהציגו בפס-טיבל סרט מצויין על הפועלים התורכיים העובדים במערב-ברלין. רחובות ברלין הוצפו בפלאקאטים המתארים את השאה

ברלין המערבית דמתה בשבוע שעבר לטריטוריה ישראלית כבושה נוספת. בכל רחבי העיר התנוססו דגלים ישראליים, ובקורפוס-טנדאם, רחובה הראשי של ברלין, אפשר היה לשמוע עברית מדוברת לא פחות מגרמנית.

תוך שבוע אחד ביקרו בברלין, בביקורים רישמיים, גם ראש עיריית תל-אביב, שלמה (צ'יצ'י) להט, וגם ראש-הממשלה יצחק רבין. מלבד זאת שתחה בברלין גם מישי-לחת-גיוער גדולה של רקדנים ומתעמלות, שנטלו חלק בגיימנסטראדה הבינלאומית. אולם הישראלי שהטביע את חותמו על העיר בשבוע האחרון, יותר מכל אחר, היה דווקא השחקן ראובן בריותם.

זהו סיפור שלא-ייאמן כימעט.

בריותם הגיע לברלין עם הסרט הישראלי יהיה טוב סלמוניקו, כדי להשתתף בפסטיבל הקולנוע הבינלאומי הנערך בעיר זו. במס-תיע הסתבר, כי פסטיבל ברלין השנה הפך, לרגל יובלו ה-25, חגיגה בינלאומית גדולה. רמת הסרטים שהוצגו בו לא התי-עלתה אומנם במיוחד, ולא היתה שונה מזו שנראתה השנה בפסטיבל קאן, או בפסטיבלים אחרים. אבל מבחינה חברתית, היה זה מאורע חסר-תקדים.

מארגני הפסטיבל הגרמני דאגו לארגנו כהלכה. הם הזמינו ואירחו על השבועים את החבורה הבינלאומית של תעשיית הקולנוע. בניגוד לפסטיבלים אחרים, הם הצליחו לשכנע השנה גם מדינות כמו סין

גרקו וקארדינלה

שחקן-הקולנוע הצרפתי ז'אן-קלוד בריאלי, מציג את ראובן בריותם לפני הזמרת הצרפ-תיה זולייט גרקו, המככבת באהביני, לילי, שייצג את צרפת בפסטיבל. בין בריאלי לבריותם עומד אלי תבור, בתמונה משמאל: דאגלאס מציג את קלאודיה קארדינלה.